

Vészhelyzetek

NyEMRLSz Tanácskozása Oberwart/Felsőőr 2018. július 6. Esti áhítat
v.Bereczki András, nyug. ref. lelkp.

'Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését. Mert a teremtett világ hiábavalóság alá vetetett, nem önként, hanem azért, a ki az alá vetette. Azzal a reménységgel, hogy maga a teremtett világ is megszabadul a rothadandóság rabságától az Isten fiai dicsőségének szabadságára. Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ egyetemben fohászkodik és nyög mind idáig.' Róma 8, 19-22

Hívó emberek életét áthatja a Gondviselés ismerete és tapasztalata. Mások komolytalan, megalapozatlan elméletnek tartják. *Az igaz ember hitből él*, - valljuk a Szentírásra építve. Gyakran katarktikus élethelyzetek kellene ahhoz, hogy megtapasztaljuk, mennyit ér a Gondviselés és milyen szolgálatot tehetnek Isten gyermekei válságos helyzetekben.

Nem feltétlenül kell magas dogmatikai fejtegetésekbe bonyolódni, csak Isten előtti csendességben fürkészni, felismerni, mennyire egyetemes üzenete van a római levélben az apostoli látásnak: A világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését...mert a teremtett világ hiábavalóság alatt nyög...nem magától, hanem Általa, aki hiábavalóság alá vetette. *Te vagy napvilágom, te vagy énekem* c. énekünk remekül fogalmaz: *Bárha nem is tudja, Téged vár minden...* Amikor rádöbbenünk a teljes reménytelenség állapotára, akkor van legnagyobb esélyünk a kegyelem megtapasztalására.

A mosolygós humor szintjén emlékszem egy esetre, amikor negyedórával a román-magyar határ délutáni zárása előtt valaki kétségbeesetten szólított meg, értek-e az autóhoz? Többől letört ugyanis a kapcsoló karja. Mire megkérdeztem, van-e egy nagyobb csavarhúzója? Szerencsére volt neki. A csavarhúzót beillesztettem a letört kar helyén a lyukba, megkerestem a hátrasebességet, kiállítottam a kocsiját az útszélre, kettesbe tettem, kértem, hogy így induljon és vezessen a két kilométernyire lévő határig, aztán Mihályfalváig, s keressen szerelőt. Igazán megható volt látni egy hálás embert, s elmondani neki, ugyan nem értek a kocsinhoz, de velem is ugyanez esett meg korábban.

A kenyér megsokasító Jézus bámulatos történetében nem feledkezhetünk meg arról a gyerekről, akinek van öt kenyere és két hala, de mi az 4.000 embernek? S ma már tudjuk, mekkora áldás forrása lett az öt kenyér és két hal. De külön érték e történetben maga a gyermek, aki talán el akarta adni e kis elemózsiát, hogy haza vigye a pénzt az édesanyjának. És külön érték a gyermek-lelkület, ami nélkül senki nem látja meg az Isten országát. Az a gyermek lett ott a világ által sóvárgott Isten fia. A rendszerváltás után megkönnyeztük amint hírül adták, hogy egy kárpátaljai magyar gyerek hazament a vallásóráról és megtanította mamáját egy imádságra, amit a sztálinista terror idején elnémítottak.

Volt egyszer egy tekintélyes, birodalmi család, bizonyos irigyelt jómódban. Egyszerre összeborult a világ, kiderült, hogy a családfő, a hős hadvezér - Naámán, - bélpoklos. (2 Kir 5, 1-19). Akkoriban teljesen gyógyíthatatlan. A családban pedig ott él egy kis izraelita rabszolga lány, aki elmondja: Az ő hazájában lakik egy próféta, aki biztosan megtudná gyógyítani a gazdáját. Ismét egy gyermek, aki magával vitte idegen földre is az élő és ható Isten ismeretét. S lám, egyszer szükség lett rá. Ebből is külön áldás származik. Naámán meggyógyul, de kivételes hitvallást tesz, ami nem marad a falakon belül: Tudom már, hogy nincs az egész földön Isten, csak Izráelben.

A reménytelenség végső fázisában érkezik Elizeus egy asszonyhoz, akinek férje meghalt, (aki félte az Urat) két gyermekét pedig a hitelező el akarja venni. Csak egy korsó olaj van a házában, és persze egy próféta, aki tud segíteni, s a kölcsönkért edényekbe csorog az olaj. A próféta támasztja életre a

megholtat. Pedig hányszor nem becsülték a prófétákat. Megölik őket, - vádol Jézus is. Csak a vészhelyzetekben tapasztalhatjuk meg Istentől kapott küldetésük felbecsülhetetlen értékét.

Korábbi időkben egy fáraó nyugalmát zavarja megfejthetetlen álma. Akkor jut eszébe valakinek, van ott a börtönben valaki, aki tud álmokat fejteni. Ekkor szabadul az ármánnyal börtönbe juttatott József, s nem csupán megfejt a hét kövér és hét sovány tehén jövőt előre vetítő álmát, de gazdasági megbízottként, hatalmas ranggal gondoskodik a birodalomról és egyáltalán nem utolsó sorban családjá és népe megmaradásáról.

Gondoljunk a kivételes hitvalló Dánielre, aki a lelegehetelenebb élethelyzetében is azt vallja: de van Isten az égben. Gondoljunk a népét megmentő Eszter királynéra. Az Újszövetségben pedig Pál apostolra, aki „csak apostol”, most éppen bilincsekben szállítják Néró császár elé, de Istentől kapott üzenettel biztat és megmenekülésre segíti a a Róma felé tartó, zátonyra futó hajó utasait. Pedig „*csak egy apostol*” (ApCsel 27).

A mai Ige jegyében hadd idézzem Ezékiel 22. részét. Olyan időkben, amikor elárasztja az országot a törvénytelenység, a korrupció a politikában, erkölcstelenség a családban, álszentség az egyházban és csak „mázolnak” a próféták is, „Isten keres valakit, aki falakat falazna és a résekre állana az országért”, de senkit sem talált. (Ez. 22, 30) Valami nagy repedés van a váron, bizonyosan az ember és Isten közötti viszonyban, a résen beáramlik az ítélet. A 106. zsoltárban pedig azt olvassuk, „*Mózes odaállt a résre*” és elfordította az Úr pusztító haragját. Nyilván, nem gépfegyverrel, hanem felöltözte az Isten minden fegyverét (Ef, 6, 13-18), az imádság és könyörgés hatalmas erejével eszközöl kegyelmet. Ez a különös Mózes, aki szabadkodik Isten előtt, hogy ő hiába menne Egyiptomba, kiszabadítani a rabnépet, mert ő nem is tud beszélni, ékesen szólani. Hogyan állhatna ő oda egy fáraó elé? Ez a Mózes pedig többször is odaáll a hatalmas Isten elé, s együtt nagyon jól tudnak beszélgetni. Hát nem érdekes?

Egyházi és gyülekezeti életünkben sem szabadna a „*sokszor hallott*” szöveggént gondolni arra, ami a legszentebb, s ami a keresztyénség fundamentuma, hogy Jézus Krisztus is oda állt a kereszten az Isten és ember közötti résre, hogy megmentse az ítélettől.

Nem csupán valamiféle igehirdetői fogás, hogy a hiábavalóság alá vetett világban újabb Mózeseknek kell oda állani a résekre. Ilyen értelemben álltak a helyükre Kálvinék a reformációban és ilyen értelemben emlékezhettünk most Ravasz László püspökre.

Naponta hallunk félelmetes híreket, robbantásokról, merényletekről, tömegkatasztrófákról. Sebesültek sokasága között kiáltoznak, orvost., van itt egy orvos? Az egyre fenyegetőbbnek látszó Európában joggal félhetjük a keresztyénséget. Jöhet idő, hogy kiáltanak majd, van itt valaki keresztyén, tud-e itt még valaki imádkozni? Istennek pedig mindig lesznek lehetőségei. A világ pedig örvendeni fog Isten fiainak megjelenésén. A te életed vészhelyzeteiben se feledd, valaki téged is megvigasztal, bekötöz, felemel. Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz.

Ámen.